

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 675/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] Alžírsku demokratickú ľudovú republiku, zastúpeného advokátkou JUDr. Sabínou Hodoňovou, PhD., Mariánske námestie 31, Žilina, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sža 43/2015 z 25. apríla 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sža 43/2015 z 25. apríla 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava (ďalej len „správny orgán prvého stupňa“) rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-1224-12/2014-PPC zo 16. apríla 2014 zamietlo podľa § 59 ods. 12 písm. b) a d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) žiadosť sťažovateľa o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky. Správny orgán prvého stupňa rozhodoval o žiadosti sťažovateľa z 2. apríla 2014 o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky v zmysle § 58 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Správny orgán prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ k žiadosti o tolerovaný pobyt nedoložil výpis z registra trestov štátu, v ktorom sa v období posledných troch rokoch zdržiaval viac ako 90 dní počas šiestich po sebe nasledujúcich mesiacov. Ďalším dôvodom pre zamietnutie žiadosti sťažovateľa bola skutočnosť, že sťažovateľ je držiteľom platného cestovného dokladu, a preto nespĺňal podmienky ustanovené § 58 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého „Policajný útvar udelí tolerovaný pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 59 ods. 12... b) ak to vyžaduje rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života a neohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok; štátnemu príslušníkovi tretej krajiny podľa § 27 ods. 1 a § 43 ods. 1 písm. a) až d) možno tento pobyt udeliť **len vtedy, ak nie je držiteľom platného cestovného dokladu** a hodnoverne preukáže svoju totožnosť iným spôsobom.“.

Sťažovateľ podal proti označenému rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa odvolanie, o ktorom rozhodlo Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava (ďalej len „správny orgán druhého stupňa“) rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA2-2014/006888-005 z 30. júla 2014 tak, že rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdilo a odvolanie sťažovateľa zamietlo. Správny orgán druhého stupňa vyhodnotil postup a rozhodnutie správneho orgánu prvého

stupňa za zákonný, keďže sťažovateľ si svoju povinnosť podľa § 59 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov nesplnil, keď výpis z registra trestov štátu, ktorého je štátnym príslušníkom, a štátu, v ktorom sa v posledných troch rokoch zdržiaval viac ako 90 dní počas šiestich po sebe nasledujúcich mesiacov, nepredložil. Až po vydaní prvostupňového správneho rozhodnutia doručil výpis z registra trestov domovskej krajiny, avšak v konaní bolo zistené, že v posledných troch rokoch sa zdržiaval viac ako 90 dní počas šiestich po sebe nasledujúcich mesiacov aj v Taliansku, ale výpis z registra trestov tejto krajiny nedoplnil.

Sťažovateľ označené rozhodnutia správnych orgánov napadol správnu žalobou podľa v tom čase platných a účinných ustanovení § 250j ods. 2 písm. a), d) a e) Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) po preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov ako aj konania, ktoré im predchádzalo, dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutia a postup správnych orgánov boli v súlade so zákonom a žalobu sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 5 S 174/2014 zo 16. júna 2015 zamietol.

Proti označenému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil. V odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sa okrem iného uvádza:

«Po preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov ako aj konania, v rámci ktorého boli vydané a rozsudku súdu prvého stupňa v intenciách podaného odvolania, sa odvolací súd stotožnil so záverom krajského súdu, že námietka nesprávneho posúdenia veci nie je dôvodná. Žalobcovi sa v konaní nepodarilo spochybníť, že nesplnil povinnosť vyplývajúcu z ust. § 59 ods. 3 zák. č. 404/2011 Z. z. predložiť doklad potvrdzujúci jeho bezúhonnosť konkrétne z Talianska (t. j. z krajiny, v ktorej podľa zistenia správneho orgánu - informácie SIRENE z 2. 8. 2013, podľa ktorej žalobca má záznam v policajnom registri Talianska záznam o krádeži vlámaním, za čo bol odsúdený dňa 23. 6. 2013 na 10 mesiacov odňatia slobody a k zaplateniu finančnej pokuty).

Rovnako sa odvolací súd nestotožnil s námietkami žalobcu vytykajúcimi nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného z dôvodu väd v procesnom postupe správnych orgánov v konaní.

Pre záver o nepreukázaní takých procesných vád v postupe správnych orgánov v predmetnej veci, ktoré by mali za následok nezákonnosť rozhodnutia vo veci samej nemožno neprihliadnuť na skutočnosť, že konaniu, ktoré je predmetom tohto preskúmania súdom bezprostredne predchádzalo konanie o žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na päť rokov, ktoré bolo zastavené rozhodnutím zo dňa 03. 12. 2013 v spojení s rozhodnutím druhostupňového orgánu zo dňa 14. 03. 2014 z dôvodu, že žalobca v zmysle § 45 ods. 3 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov (vzťahujúceho sa ku konaniu o trvalý pobyt) nepredložil v určenej lehote doklad nie starší ako 90 dní potvrdzujúci jeho bezúhonnosť (t. j. obsahovo rovnaký doklad ako v tomto konaní) a to aj napriek prerušeniu konania a márnemu poskytnutiu lehoty na jeho predloženie...

Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že žalobcovi bola povinnosť predloženia dokladu preukazujúceho jeho bezúhonnosť ako žiadateľa o udelenie niektorej z foriem pobytu na území Slovenskej republiky známa (takýto doklad z krajiny pôvodu Alžírka predložil v rámci odvolania v konaní, ktoré je predmetom tohto preskúmavacieho konania, z Talianska takýto doklad ani v predchádzajúcom správnom konaní nepredložil ani napriek poučeniu ako ho získať a to ani po poskytnutí dodatočnej lehoty a jej márnom uplynutí, v dôsledku čoho bolo konanie zastavené), preto jeho tvrdenia o nevedomosti o takejto povinnosti, nepoučení o nej a neposkytnutí lehoty na jej dodatočné predloženie v konaní, ktoré je predmetom tohto preskúmania je v kontexte jeho (legitímnych) aktivít o legalizáciu pobytu na území Slovenskej republiky nepresvedčivé a zrejme účelové.

Za daných okolností je podľa názoru súdu dôvodný záver, že ani prísne formalizovaný postup v zmysle námietok žalobcu neodôvodňoval predpoklad, že žalobca zákonom požadovaný doklad aj v prípadne poskytnutej lehote predloží, keďže sám spochybňoval potrebu predloženia takého dokladu, ako aj svoju povinnosť predložiť ho, keď poukazoval na možnosť resp. povinnosť samotného správneho orgánu zaobstarat' si ho. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že „formálne zopakovanie administratívneho konania nepredstavuje pre účastníka vo vzťahu k skutkovej stránke veci reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžh 1/2010).

Už prvostupňové rozhodnutie uvádza, že ide o opätovné uznanie žiadosti ako neodôvodnenej a pokiaľ žalovaný konštatoval, že žalobcovi boli poskytnuté všetky

informácie a poučenia, aby bolo jeho žiadosti vyhovené, je zrejmé, že správne orgány mali na mysli zmienené predchádzajúce konanie o žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na päť rokov (ktoré bolo zastavené rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície FZ Bratislava č. PPZ-HCP-BA6-2163-34/2013-Z/HAN zo dňa 03. 12. 2013 z dôvodu, že žalobca v zmysle § 45 ods. 3 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. nepredložil v určenej lehote doklad nie starší ako 90 dní potvrdzujúci bezúhonnosť a to aj napriek prerušeniu konania a stanovenej lehoty na jeho predloženie), ktorého priebeh a dôvody nevyhovenia žiadosti (založené na rovnakom nesplnení povinnosti) boli žalobcovi nepochybne známe, preto nemožno záver, ku ktorému došiel správny orgán považovať ani pre žalobcu neočakávaný alebo prekvapivý.

Odvolací súd neprihliadol ani na námietku žalobcu vytykajúcu, že správny orgán nepostupoval podľa § 19 ods. 3, § 29 ods. 1 a § 30 Správneho poriadku, keďže ide o všeobecnú úpravu administratívneho konania, predpokladajúcu ukončenie konania po márnom uplynutí dodatočne poskytnutej lehoty na odstránenie nedostatku podania, kým zákon o pobyte cudzincov ako špeciálna právna úprava s aplikačnou prednosťou (lex specialis derogat legi generali) prikazuje správne orgánu žiadosť zamietnuť.

Žalobca nepreukázal, že ním vytykaný postup správnych orgánov bol v príčinnej súvislosti so zamietavým rozhodnutím o jeho žiadosti o tolerovaný pobyt, pričom nepreukázal resp. ani netvrdil, že by čas po vydaní prvostupňového rozhodnutia resp. aj ďalšie obdobie využil na zadováženie a predloženie zákonom vyžadovaného dokladu resp. oboznámenie sa s podkladmi rozhodnutia (založeného však na neexistencii požadovaného dokladu, ktorý sám nepredložil), aby tak prípadne eliminoval následky ním tvrdenej ujmy na procesných právach v odvolacom konaní a predišiel tak následku v podobe zamietavého rozhodnutia.

Z rozhodnutia vyplýva, že dôvodom zamietnutia žiadosti bolo nepredloženie dokladu o bezúhonnosti, s ktorou skutočnosťou zákon spája takýto následok, preto v danom prípade rozhodol správny orgán spôsobom predvídaným zákonom č. 404/2011 Z. z., ktorý je špeciálnou právnou úpravou a nie zastavením konania po márnom uplynutí lehoty na predloženie požadovaného dokladu, ako hmotnoprávnej podmienky uplatneného nároku. Aj keď rozhodnutiam (najmä prvostupňovému) možno vyčítať pomernú strohosť, podľa názoru súdu nemožno v súvislosti tým hovoriť o nepreskúmateľnosti, či už pre nedostatok dôvodov

alebo pre jeho nezrozumiteľnosť a nepochybne nie pre žalobcu ako účastníka bezprostredne predchádzajúceho konania o jeho žiadosti o trvalý pobyt na päť rokov, ktorej nebolo vyhovené z rovnakého dôvodu ako o jeho žiadosti o tolerovaný pobyt v tomto prípade.

Z uvedeného dôvodu preto záveru správneho orgánu v zmysle ktorého žiadosť podľa § 59 ods. 12 zamietol, nemožno vyčítať nesprávne právne posúdenie veci a rovnako súdu prvého stupňa, ktorý sa s takýmto záverom stotožnil, preto ani námietku žalobcu v tomto smere nebolo možné považovať za dôvodnú.»

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku sa najvyšší súd zaoberal námietkou sťažovateľa založenou na tvrdení, že rozhodnutiami správnych orgánov došlo k porušeniu jeho práva na rodinný život. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol:

«V súvislosti s námietkou vytykajúcou nesprávny záver, s ktorým sa stotožnil aj súd prvého stupňa, že zo strany štátnych orgánov nedošlo k porušeniu žalobcovho práva na rodinný život, odvolací súd pripomína, že v zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 331/09 zo dňa 16. 12. 2009 (87/2009) právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života v zmysle čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) zahŕňa nielen negatívnu povinnosť štátu zdržať sa mocenského zásahu do nich, ale aj jeho pozitívny záväzok prijať účinné opatrenia na zabezpečenie ich efektívnej ochrany.

Orgány Slovenskej republiky sú povinné aj v prípade aplikácie noriem práva Európskej únie alebo v prípade aplikácie noriem vnútroštátneho práva predstavujúcich transpozíciu právnych aktov orgánov Európskej únie rešpektovať právo na ochranu rodinného života v rozsahu štandardu priznaného dohovorom, pretože tento záväzok do 01. 12. 2009 vyplýval z ustanovenia čl. 6 ods. 2 Zmluvy o Európskej únii a od 01. 12. 2009 vyplýva z čl. 7, čl. 52 ods. 3 a čl. 53 Charty základných práv Európskej únie v spojení s čl. 6 Zmluvy o Európskej únii v znení Lisabonskej zmluvy.

V prípade záveru, že manželstvo cudzinca so štátnym občanom Slovenskej republiky spadá do sféry ochrany poskytovanej prostredníctvom čl. 8 ods. 1 dohovoru, vyžadujú kritériá vyplývajúce z čl. 8 ods. 2 dohovoru náležité právne posúdenie, či odoprenie

povolenia na pobyt možno v danom prípade považovať za zásah do žalobcovho práva na rešpektovanie rodinného života.

Je však potrebné podotknúť, že právo na rešpektovanie rodinného života v zmysle čl. 8 dohovoru nezahŕňa všeobecný záväzok zmluvných štátov rešpektovať výber manželov, pokiaľ ide o ich usídlenie sa na území toho ktorého štátu v tom zmysle, že by bol dotknutý štát bez ďalšieho povinný akceptovať usídlenie sa partnera, ktorý nie je jeho štátnym občanom. Článok 8 dohovoru negarantuje právo na rodinný život v konkrétnej krajine, ale len právo na skutočný rodinný život ako taký (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 331/09 zo dňa 16. 12. 2009; rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I Sža/39/2011 zo dňa 13. 09. 2011).

Námietka žalobcu v tomto smere preto nebola opodstatnená.

Okrem toho odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že tolerovaný pobyt je špecifickým inštitútom, ktorý slúži na legalizáciu pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky. V predmetnej veci ide o legalizáciu pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je rodinným príslušníkom občana Slovenskej republiky, t. j. na základe žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu podľa § 58 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z.

Z vyššie citovaných ustanovení zákona o pobyte cudzincov vyplynulo, že podmienkou pre udelenie tolerovaného pobytu žalobcovi, ako manželovi štátneho občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky je to, že nie je držiteľom platného cestovného dokladu. Zo znenia a systematiky ustanovení zák. č. 404/2011 Z. z. upravujúcich trvalý pobyt a tolerovaný pobyt vyplýva, že štátny príslušníci tretích krajín podľa § 43 ods. 1 písm. a) zák. č. 404/2011 Z. z. môžu svoj pobyt na území Slovenskej republiky legalizovať udelením trvalého pobytu. Tolerovaný pobyt podľa § 58 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. slúži ako prostriedok legalizácie pobytu za účelom rešpektovania súkromného a rodinného života u osôb taxatívne vymenovaných v § 27 ods. 1 a § 43 ods. 1 písm. a) až d) tohto zákona, ktorí nie sú držiteľmi platného cestovného dokladu a z tohto dôvodu nemôžu požiadať o udelenie trvalého pobytu.

V konaní však bolo nespochybniteľné preukázané, že v čase konanie o žiadosti žalobcu, tento bol držiteľom platného cestovného dokladu, preto nespĺňal podmienky pre udelenie tolerovaného pobytu. Tento dôvod zamietnutia žiadosti žalobca ani nenamietal.»

Sťažovateľ v sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru argumentuje najmä tým, že nebol na doloženie akéhokoľvek dokladu žiadnym spôsobom vyzvaný, neboli mu poskytnuté žiadne poučenia (hoci to v rozpore so skutočnosťou druhostupňový orgán uviedol v rozhodnutí o odvolaní), konanie na účel doloženia chýbajúceho dokladu nebolo prerušené a že rozhodnutia správnych orgánov boli pre neho prekvapivé. Sťažovateľ tvrdí, že podaním z 19. mája 2014 správnym orgánom zaslal „*superlegalizovaný výpis z registra trestov krajiny pôvodu*“.

Sťažovateľ argumentuje, že prekvapivým bolo najmä rozhodnutie správneho orgánu druhého stupňa, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, avšak nie z dôvodu absencie výpisu z registra trestov z krajiny pôvodu, ale z dôvodu nepredloženia výpisu z registra trestov z Talianska, napriek tomu, že sťažovateľ nebol o tejto povinnosti poučený, na jeho predloženie nebol vyzvaný a konanie vo veci na tento účel nebolo prerušené. Súčasne správny orgán druhého stupňa, hoci potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa z dôvodu, ktorý tento ani neuviedol, neumožnil sťažovateľovi oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, vyjadriť sa k nim a k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„... na uvedenom nič nemení predchádzajúce konanie o žiadosti sťažovateľa o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky... Sťažovateľ požiadal o udelenie Najvyšším súdom Slovenskej republiky spomínaného trvalého pobytu dňa 19. apríla 2013, ktorý deň bol rozhodným pre určenie povinnosti v zmysle § 121 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov. V danom konaní požiadal sťažovateľ o udelenie tolerovaného pobytu dňa 2. apríla 2014, t. j. takmer s ročným odstupom. Z dôvodu uvedeného časového posunu sú tak irelevantné povinnosti zistené v konaní o žiadosti o udelenie trvalého pobytu - ani vedomosť sťažovateľa o povinnosti v inom časovom období nezabavila v danej veci správne orgány povinnosti sťažovateľa náležite poučiť a vyzvať ho na doplnenie chýbajúceho

dokladu, ak mali za to, že sa na neho povinnosť podľa § 121 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov s poukazom na relevantné časové obdobie vzťahuje...

Sťažovateľ si nie je vedomý, že by sa v posledných troch rokoch zdržiaval viac ako 90 dní počas šiestich po sebe nasledujúcich mesiacov v Taliansku. Nezodpovedanou sa tak stala otázka, kedy sa mal vlastne podľa správnych orgánov a súdov sťažovateľ zdržiavať na území Talianska a aké dôkazy takú skutočnosť preukazujú...

Správne orgány vedeli získať informácie potrebné pre ich rozhodnutie a ako aj z textu jeho rozhodnutia vyplýva, tieto informácie zistili v rámci svojich kompetencií. Hoci postup správnych orgánov nebol v súlade so zákonom, ich rozhodnutia boli čisto formálne, pretože sa obmedzili na zamietnutie žiadosti o tolerovaný pobyt z dôvodu nedoloženia výpisu z registra trestov, hoci mali a mohli mať k dispozícii potrebné informácie o osobe sťažovateľa...

Záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o tom, že sťažovateľ si bol vedomý svojej povinnosti z iného konania je z dôvodov uvedených vyššie (iná skutková situácia v iných časových súvislostiach) ako aj z dôvodu, že zákon povinnosti správnych orgánov neobmedzuje v závislosti od predchádzajúcej skúsenosti/vedomosti účastníka konania, nemá oporu v žiadnom zákonnom ustanovení. To platí aj pre záver o účelovosti tvrdení sťažovateľa (str. 10 rozsudku), pretože vzhľadom na plynutie času (rok po podaní žiadosti o udelenie trvalého pobytu) sťažovateľ nemal ako vedieť, že RHCP dospelo k záveru o trvaní jeho povinnosti predložiť výpis z registra trestov Talianska, obzvlášť vtedy, ak tento nežiadalo OCP PZ BA. V tejto súvislosti sa sťažovateľ mohol legitímne domnievať, že ak OCP PZ BA taký doklad nežiadalo, povinnosť v zmysle § 121 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov v dôsledku plynutia času zanikla...

Sťažovateľovi nebolo umožnené oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia a vyjadriť sa k nemu - hrubým spôsobom tak boli porušené jeho práva účastníka správneho konania...

Najvyšší súd Slovenskej republiky napokon dospel k záveru o ďalšom dôvode pre zamietnutie žiadosti sťažovateľa o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky - skutočnosť, že bol držiteľom platného cestovného dokladu. Ide o dôvod správnymi orgánmi neuplatnený a Najvyšší súd Slovenskej republiky tak v uvedenom zmysle nahradil dôvody a odôvodnenie rozhodnutia správnych orgánov. “

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 dohovoru sťažovateľ ďalej uvádza, že správne orgány sa pri posudzovaní jeho žiadosti obmedzili na formálne konštatovanie absencie výpisu z registra trestov z krajiny pôvodu (ktorý bol doložený dodatočne) a z Talianska, pričom o potrebe jeho doloženia sťažovateľ a primerane nepoučili, nevysvetlili vznik tejto povinnosti a ani ho na doloženie takého dokladu nevyzvali. Sťažovateľ poukazuje na to, že je v možnostiach správnych orgánov potrebné informácie získať, o čom svedčí fakt, že ich získali.

Správne orgány sa podľa tvrdenia sťažovateľa vôbec nezaoberali skúmaním jeho rodinného a súkromného života, hoci uvedená okolnosť ho viedla k podaniu žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky. Prízvukuje, že je ženatý s občiankou Slovenskej republiky, ktorá bola v priebehu konania pred správnymi orgánmi tehotná. Dňa 5. novembra 2014 sa mu narodila dcéra [REDAKOVANÉ], občianka Slovenskej republiky. Sťažovateľovi a členom jeho rodiny podľa jeho názoru bezpochyby svedčí právo podľa článku 8 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ v rámci tejto časti svojej sťažnostnej argumentácie zdôrazňuje, že:

„... zásah do práva sťažovateľa a jeho rodiny v dôsledku neudelenia tolerovaného pobytu, obzvlášť z uvádzaných dôvodov, nie je odôvodnený v zmysle článku 8 ods. 2 Dohovoru. Založenie rodiny preukázateľne je vedením rodinného a súkromného života sťažovateľa. Na zásah do práva na rešpektovanie rodinného a súkromného života sťažovateľa ako aj jeho rodiny správne orgány a ani súdy žiadnym spôsobom mimo všeobecného konštatovania nereagovali...

V danej veci ani správne orgány a ani súdy nekonštatovali oprávnenosť zásahu do práva na rešpektovanie rodinného a súkromného života sťažovateľa a jeho rodiny v zmysle článku 8 ods. 2 Dohovoru. Krajský súd v Bratislave sa vo vzťahu k uvedenej otázke osobitne nevyjadril a stotožnil sa iba s odôvodnením rozhodnutia RHCP. Ani Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s problematikou oprávnenosti zásahu do práva sťažovateľa na rešpektovanie rodinného a súkromného nezaoberal.“

Na základe uvedených skutočností sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 v spojení s článkom 12 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, napadnutý rozsudok zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, prizná mu finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podstatou sťažnostnej argumentácie sú dve kľúčové námietky sťažovateľa. Prvá námietka smeruje k procesnému postupu správnych orgánov (a následne najvyššieho súdu), v rámci ktorého mu nebolo umožnené oboznámiť sa s podkladmi, na základe ktorých boli vydané rozhodnutia správnych orgánov v jeho veci, nemohol sa preto k týmto podkladom vyjadriť, pričom odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nahradilo dôvody rozhodnutia, ktoré mali byť uvedené už v rozhodnutiach správnych orgánov. Druhá námietka sťažovateľa smeruje k (materiálnemu) nezohľadneniu a nerešpektovaniu jeho súkromného a rodinného života správnymi orgánmi, ako aj v jeho veci konajúcimi súdmi, ktoré nijako neodôvodnili oprávnenosť zásahu do jeho práva na rešpektovanie rodinného a súkromného života a jeho rodiny v zmysle čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 dohovoru.

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie, či vzhľadom na námietky sťažovateľa a obsah napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je potrebné sťažnosť prijať na ďalšie konanie, alebo ju možno považovať za zjavne neopodstatnenú a z tohto dôvodu ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť.

Ústavný súd v prvom rade v širšom kontexte vo vzťahu k problematike nastolenej sťažnosťou sťažovateľa zdôrazňuje, že ako ochranca ústavnosti a garant ochrany ľudských práv a slobôd vníma aktuálny globalizačný problém súvisiaci s migráciou obyvateľov mnohých afrických a ázijských štátov do Európy ako celospoločenský fenomén, ktorý sa

premieta nielen v činnosti orgánov verejnej moci Slovenskej republiky, ale aj do aktivít domácich i zahraničných, resp. medzinárodných mimovládnych organizácií. Ústavnému súdu nemôže byť ľahostajný osud a kvalita života ľudí, ktorí utekajú zo svojej domoviny z dôvodu ohrozenia svojho života. Citlivo vníma úskalia, s ktorými sa migrujúci ľudia na ceste za bezpečnejším životom stretávajú a znepokojujú ho niekedy až nepriateľské a extrémistické postoje nemalej časti Európanov k migrujúcim. Ústavný súd považuje za neakceptovateľný nárast extrémizmu pre fungovanie demokratického a právneho štátu.

Ústavný súd reflektuje uvedené východiská aj vo veci sťažovateľa, zároveň však zdôrazňuje, že nemôže opomínať právnu stránku posudzovaného prípadu. V tejto súvislosti poznamenáva, že pobyt cudzincov prichádzajúcich na územie Slovenskej republiky z tretích krajín sa môže v zmysle platných právnych predpisov riadiť rôznymi právnymi režimami, a to podľa konkrétnych okolností posudzovaného prípadu. Vo veci sťažovateľa ide o neudelenie tolerovaného pobytu, ktorý v zmysle platných právnych predpisov nepatrí k najstabilnejším formám legálneho pobytu cudzinca v Slovenskej republike, akými sú trvalý pobyt, dlhodobý pobyt, príp. prechodný pobyt. Navyše podľa záveru najvyššieho súdu, ktorý sťažovateľ nespochybňuje, ide o *„prostriedok legalizácie pobytu za účelom rešpektovania súkromného a rodinného života u osôb taxatívne vymenovaných v § 27 ods. 1 a § 43 ods. 1 písm. a) až d) tohto zákona, ktorí nie sú držiteľmi platného cestovného dokladu a z tohto dôvodu nemôžu požiadať o udelenie trvalého pobytu“*, pričom *„V konaní však bolo nespochybniteľné preukázané, že v čase konania o žiadosti žalobcu, tento bol držiteľom platného cestovného dokladu, preto nespĺňal podmienky pre udelenie tolerovaného pobytu.“* Z ústavnoprávneho hľadiska je rovnako dôležité aj to, že na udelenie tejto formy legalizovaného pobytu v zásade neexistuje právny nárok (pozri napr. čl. 4 ods. 1 v spojení s čl. 6 ods. 1 smernice 2003/109/ES o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom podľa smernice o zlúčení rodiny), t. j. orgány verejnej moci Slovenskej republiky majú pri rozhodovaní o legalizácii pobytu cudzincov široký diskrečný priestor, pričom právo na rešpektovanie jeho rodinného života je potrebné posudzovať aj v spojení so zohľadnením osobnej zodpovednosti cudzinca, ktorý musí vnímať „váhu“ svojho pobytového statusu (m. m. pozri II. ÚS 480/2014).

Ústavný súd ako ochranca ústavou garantovaných individuálnych slobôd už vo viacerých prípadoch vertikálne poskytol ochranu cudzincom (napr. II. ÚS 111/08, II. ÚS 264/09), zároveň ale vníma delikátnosť obdobných prípadov, v rámci ktorých dochádza k stretu medzi úlohou štátnych orgánov zabezpečovať ochranu národnej bezpečnosti pred aktuálnou či potenciálnou hrozbou na jednej strane a ochranou súkromia cudzinca na strane druhej. Jednotlivé prípady je preto potrebné posudzovať vždy podľa ich konkrétnych skutkových a právnych okolností.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Ústavný súd v súvislosti s posudzovaním veci sťažovateľa považuje za potrebné opätovne zdôrazniť, že v zmysle vnútroštátnej i medzinárodnoprávnej úpravy národný štát disponuje pri úprave cudzineckého režimu (a zvlášť pri úprave legalizácie dlhodobých pobytov) veľkou mierou voľnej úvahy pri ustanovovaní zákonných podmienok jednotlivých druhov cudzineckých režimov. Ochrana poskytovaná v tejto oblasti správnymi súdmi je spravidla značne limitovaná, a preto môže vzbudzovať u cudzincov pocit nedostatočnej ochrany ich práv. Ide však o oblasť bezpečnosti štátu, ktorá je zabezpečovaná primárne vo sfére výkonnej moci, do ktorej je v tejto oblasti súdna moc oprávnená zasahovať len celkom výnimočne.

Napriek tomu ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre pri posudzovaní zachovania ústavných garancií ochrany základných práv a slobôd v konaniach pred správnymi orgánmi, v rámci ktorých boli aplikované právne normy týkajúce sa cudzineckých režimov, viackrát zdôraznil práve úlohu správnych súdov. Bolo to tak napr. vo veciach sp. zn. II. ÚS 480/2014 a sp. zn. IV. ÚS 308/2011, v rámci ktorých pri zákonom tolerovanej možnosti správnych orgánov neodôvodniť neudelenie trvalého pobytu cudzincovi z bezpečnostných dôvodov [§ 48 ods. 2 písm. b) v spojení s § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov]. Ústavný súd upriamil pozornosť na oprávnenie správneho súdu

oboznámiť sa pri prieskume zákonnosti takýchto rozhodnutí správnych orgánov s utajovanými skutočnosťami, na ktorých správne orgány založili svoje rozhodnutia, hoci tieto neboli prístupné k nahliadaniu či oboznámeniu sa dotknutej osobe a v odôvodnení správnych rozhodnutí neboli uvedené ani v stručnej podobe. Takýto postup správnych orgánov (na základe platnej právnej úpravy) a následne správnych súdov ústavný súd označil za akceptovateľný z hľadiska rešpektovania ústavných práv dotknutých osôb.

Ústavný súd vo svojej judikatúre taktiež opakovane zdôrazňuje (pozri napr. II. ÚS 111/08), že ochrana ľudských práv a základných slobôd je v ústavnom systéme Slovenskej republiky v prvom rade úlohou súdov, a to tak všeobecných súdov, ako aj ústavného súdu. Osobitne treba v tejto súvislosti zvýrazniť povinnosť všetkých súdov chrániť jednotlivcov pred zásahmi verejnej moci. Táto povinnosť súdov je jedným zo základných komponentov právneho štátu, ktorý rešpektuje a chráni ľudské práva a základné slobody. Vďaka svojim definičným znakom – nezávislosti a viazanosti právom (ústavou, zákonmi a platnými medzinárodnými zmluvami) môže a musí súdna moc chrániť jednotlivcov pred excesmi verejnej moci.

V rámci predbežného prerokovania sťažnosti sťažovateľa bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či pri aplikácii jednoduchého (podústavného) práva príslušnými orgánmi verejnej moci nedošlo k ich interpretácii a aplikácii ústavne neakceptovateľným spôsobom. Ťažiskom sťažovateľových námietok v tejto časti sťažnosti je namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v ňom zrozumiteľne a ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, prečo rozhodnutia správnych orgánov nemohli byť pre sťažovateľa prekvapivé poukazujúc na skutočnosť, že povinnosť predložiť doklad z registra trestov z Talianska mu musela byť známa z predchádzajúceho správneho konania o udelenie trvalého pobytu na území Slovenska, v rámci ktorého bol poučený, ako tento doklad získať a správny orgán mu pre tento účel v predchádzajúcom konaní poskytol primeranú lehotu. Napriek tomuto poučeniu sťažovateľ

v predchádzajúcom a ani v novom konaní o udelenie tolerovaného pobytu (ktoré je predmetom tohto prieskumu, pozn.) takýto doklad nepredložil, hoci z predchádzajúceho konania mohol a mal vedieť, že takýto doklad je nevyhnutným podkladom pre rozhodnutie správnych orgánov o legalizácii pobytu pre cudzinca na území Slovenskej republiky.

Nazerajúc na napadnutý rozsudok najvyššieho súdu v intenciách doterajšej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 480/2014, IV. ÚS 308/2011) ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že všeobecné súdy, resp. už správne orgány v rámci správneho konania vo veci sťažovateľa vlastnou činnosťou zistili, že sťažovateľ má záznam v policajných evidenciách na území Talianska z dôvodu odsúdenia na trest odňatia slobody na 10 mesiacov a pokutu 300 € za krádež vlámaním. Túto informáciu správne orgány zistili prostredníctvom Národnej ústredne Sirene. Sťažovateľ mal možnosť na povinnosť predložiť doklad preukazujúci jeho bezúhonnosť z Talianska reagovať už v odvolacom konaní pred správnym orgánom druhého stupňa a k dokladu získanému správnymi orgánmi z Talianska mal možnosť sa vyjadriť aj v konaní pred krajským súdom, keďže tento doklad tvoril súčasť spisového materiálu, ktorý správne orgány predložili správne súdu.

Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v rámci svojho postupu pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 S 174/2014 zo 16. júna 2015, ktorým bola zamietnutá jeho správna žaloba proti rozhodnutiam správnych orgánov, rešpektoval všetky procesné práva sťažovateľa, pričom napadnutý rozsudok je riadne odôvodnený a reaguje na všetky ťažiskové odvolacie námietky sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd napadnutým rozsudkom a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nemohol porušiť jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani jeho základné právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Rovnako podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nemohol spustiť so zreteľa, že vo veci sťažovateľa je v „hre“ („at stake“) aj jeho právo na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života garantované čl. 19 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 8 ods. 1 dohovoru, keďže má na Slovensku rodinu a na tento účel žiadal o povolenie k legalizácii svojho pobytu na území Slovenskej republiky.

Ústavný súd sústredene vníma vzťah medzi právnou ochranou súkromného a rodinného života a bezpečnostnými záujmami štátu, pri ktorých zabezpečovaní je nevyhnutné brať na zreteľ aj „trestnú históriu“ cudzinca, ktorý sa uchádza o niektorú z foriem legálneho pobytu na území štátu. Táto problematika je nie náhodou aj predmetom záujmu právnej teórie [pozri napr. ŠTEVULOVÁ, Z. *Právo versus kontrola*. In: JÍLEK, D. – POŘÍZEK, P., eds. Sborník z vědeckého semináře uskutečněného dne 28. března 2013 v Kanceláři veřejného ochránce práv „*Pobyt cizinců: vybrané právní problémy*“. Brno : Kancelář veřejného ochránce práv, 2015, s. 284 a nasl. Dostupné aj na internete: http://www.ochrance.cz/uploads/tx_odlistdocument/Pobyt_cizincu_2013.pdf; ŠVÁBY, D. *Od „Poslušne hlásim“ k účinnej súdnej ochrane*. In: OROSZ, L. – MAJERČÁK, T., eds. *Ochrana ľudských práv a základných slobôd ústavnými súdmi a medzinárodnými súdnymi orgánmi – III. ústavné dni Zborník vedeckých prác z medzinárodnej vedeckej konferencie*. Košice 23. september 2014. Košice : Univerzita Pavla Jozefa Šafárika, 2014, s. 20 a nasl.].

Pri vyvažovaní súkromného záujmu sťažovateľa o ochranu jeho súkromného a rodinného života a verejného záujmu o ochranu verejného poriadku, resp. presnejšie vnútornej bezpečnosti štátu je nevyhnutné aj vo sfére cudzineckého práva (pri rešpektovaní pomerne širokej diskrecie štátu) skúmať, či zásahy štátu (verejnej moci) sú oprávnené a nevyhnutné.

Ústavný súd zdôrazňuje, že príslušné správne orgány, ako aj v sťažovateľovej veci konajúce všeobecné súdy rozhodovali na základe platných a účinných právnych noriem.

Správne orgány, ako aj všeobecné súdy aplikovali príslušné právne normy v súlade s ich textom a účelom v záujme ochrany vnútornej bezpečnosti štátu pri rozhodovaní o povolení pobytu cudzincom na území Slovenska. Porovnávajúc vec sťažovateľa s prípadom C. G. v. Bulharsko, prejednaným Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), majúc na pamäti platný právny rámec pobytu cudzincov v Slovenskej republike (zákon o pobyte cudzincov), ústavný súd ku skutkovému stavu veci ustálenému v konaní pred správnymi orgánmi dodáva, že sťažovateľ žiadal o tolerovaný pobyt, ktorý má „provizórny“ charakter. Sťažovateľ si v posudzovanej veci musel byť vedomý rizík spojených s formovaním svojho rodinného života, keďže musel a mal vedieť o tom, že na udelenie (aj tolerovaného) pobytu cudzinca v zásade neexistuje právny nárok, pričom príslušné správne orgány rady disponujú pomerne širokou mierou správnej úvahy. Základné právo na ochranu súkromného a rodinného života je potrebné posudzovať aj z perspektívy osobnej zodpovednosti cudzinca, ktorý musí vnímať „silu“ svojho pobytového statusu (obdobne II. ÚS 480/2014). V posudzovanom prípade všeobecné súdy nepristupovali k sťažovateľovi len ako k objektu ich rozhodovania, keďže preskúmali skutočnosti, ktoré boli podstatné až rozhodujúce pre signalizáciu bezpečnostných rizík súvisiacich s potenciálnym pobytom sťažovateľa na území Slovenska (doklad o trestnej minulosti sťažovateľa z Talianska), pričom z pohľadu nevyhnutnosti zásahu zo strany štátu ich zamietavé rozhodnutia k žiadosti sťažovateľa o povolenie tolerovaného pobytu podľa názoru ústavného súdu obstoja (pozri bod 40 rozsudku C. G. v. Bulharsko).

Pri posudzovaní sťažnostnej argumentácie sťažovateľa ústavný súd (obdobne ako vo veci II. ÚS 480/2014) vzal do úvahy aj potenciálny dopad právnych záverov ESLP vyslovených v rozhodnutí *Jeunesse v. Holandsko* (sťažnosť č. 12738/10, rozsudok z 3. 10. 2010) na vec sťažovateľa. Európsky súd pre ľudské práva v označenom rozhodnutí konštatoval porušenie práva sťažovateľky na rodinný život, pretože Holandsko nezvažovalo pri neudelení pobytu dopad tohto rozhodnutia na rodinný život sťažovateľky – matky, ktorá ostala v Holandsku po vypršaní platnosti víz, pričom jej ďalšie žiadosti o legalizovanie ďalšieho pobytu boli zamietané. Viazanosť detí na matku, nereálnosť presunu rodiny do Surinamu, holandské občianstvo detí a bezúhonnosť sťažovateľky podmienili záver ESLP, v zmysle ktorého ide o výnimočné okolnosti, ktoré odôvodňujú záver o porušení

práva garantovaného čl. 8 dohovoru, aj napriek tomu, že podľa ustálenej judikatúry ESLP treba pri budovaní rodinného života pri nelegálnom pobyte treba mať na pamäti, že rodinný život v takejto krajine môže raz skončiť [porov. KOPA, M. *Rok 2014 ve Štrasburgu – dil. II.* In: *Jiné právo* [online]. Dostupné na internete: <http://jinepravo.blogspot.sk/2015/02/rok-2014-ve-strasburku-dil-ii.html>; tiež SKŘIVÁNKOVÁ, K. *Jeunesse proti Nizozemsku - pozitivní závazky státu v oblasti rodinného života.* In: *Přehled rozsudků ESLP (Wolters Kluwer) č. 1/2015, s. 48 a nasl.*]. Načrtnuté východiská ESLP uplatnené v rozhodnutí *Jeunesse v. Holandsko* nie sú podľa názoru ústavného súdu aplikovateľné na vec sťažovateľa. Kľúčovým rozlišovacím kritériom medzi vecou *Jeunesse* a vecou sťažovateľa je skutočnosť, že príslušné orgány Slovenskej republiky museli pri svojom rozhodovaní primerane zohľadniť otázku vnútornej bezpečnosti štátu a jej obyvateľov v kontexte so sťažovateľovou trestnou minulosťou, ktorá bola správnymi orgánmi i všeobecnými súdmi preukázaná (a to napriek tomu, že sťažovateľ neposkytol týmto orgánom požadovanú súčinnosť – nepredložil im doklad požadovaný právnymi predpismi).

Vychádzajúc zo skutočnosti, že v prípade sťažovateľa išlo o konanie o povolenie tolerovaného pobytu a zohľadňujúc platnú zákonnú úpravu, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd (stotožniac sa s výsledkami preskúmaných správnych konaní a rozhodnutí) napadnutý rozsudok ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, a preto ním nemohlo dôjsť k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života garantovaného prostredníctvom čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Ustanoveniu čl. 12 ods. 1 ústavy ústavný súd priznáva vo svojej judikatúre charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Toto ustanovenie ústavy je implicitnou súčasťou akéhokoľvek rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1

ústavy (m. m. napr. I. ÚS 26/2010, I. ÚS 686/2013, II. ÚS 550/2013, IV. ÚS 214/2011). Ustanovenie čl. 12 ods. 1 ústavy však nemá charakter základného práva a slobody, resp. ľudského práva a základnej slobody, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Jeho aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach viaže na porušenie individuálne určeného ústavného práva alebo slobody sťažovateľa, a preto požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 12 ústavy bez vzťahu ku konkrétnemu ústavnému právu alebo slobode sťažovateľa je zjavne neopodstatnená (m. m. I. ÚS 34/96, II. ÚS 85/01, II. ÚS 167/04, I. ÚS 509/2012, III. ÚS 87/2011, IV. ÚS 281/2012).

Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu žiadneho so sťažovateľom označených práv garantovaných ústavou a dohovorom, odmietol sťažnosť aj v časti namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 ústavy podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2017